

Elizabeth George

De straf die ze
verdient

A.W. Bruna Uitgevers

*Voor Tom, Ira en Frank
Met dank en liefde.
Op de een of andere manier heb ik geluk gehad.*

Waarom jezelf vlijen op de
pijnbank van verleden en toekomst?
De geest die voorbij zijn kunnen wil kneden
wat in het verschiet ligt, vindt geen rust.
– Rumi

De diepte van het heden is groter
dan die van de toekomst.
Wat valt er nog te oogsten
van de akkers uit het verleden?
– Rabia van Basra

Deel I

15 december

Baker close

Ludlow

Shropshire

's Avonds begon het in Ludlow te sneeuwen. Het was na het avondeten en de meeste mensen waren de afwas aan het doen voordat ze zich op de bank voor de televisie zouden nestelen. Eerlijk gezegd was er in de stad niet veel anders te doen dan van het ene programma naar het volgende te zappen of de pub in te duiken. En aangezien Ludlow met zijn middeleeuwse gebouwen en de met kinderkopjes geplaveide, stille straten door de jaren heen steeds meer een toevluchtsoord was geworden voor rustzoekende gepensioneerden die vroeg naar bed gingen, werd er amper geklaagd over het feit dat er 's avonds zo weinig te beleven viel.

Zoals zovele anderen in Ludlow stond Gaz Ruddock ook af te wassen toen hij zag dat het was gaan sneeuwen. Hij stond bij de gootsteen en keek door het raam de duisternis in. Meestal zag hij zijn eigen reflectie en die van de oude man die naast hem stond af te drogen. Maar nu werden de omlaag dwarrelende sneeuwvlokken beschenen door een licht in de kleine achtertuin. Binnen een paar minuten veranderde iets wat een vriendelijk poederlaagje had geleken in een waar sneeuw gordijn dat golfde in een opstekende wind, waardoor het even op vitrage leek.

'Ik hou hier niet van. Blijf ik zeggen. Maar wat schiet ik ermee op?'

Gaz keek naar zijn huisgenoot met de theedoek. Hij dacht niet dat de ouwe knar het over de sneeuw had. En dat klopte, want Robert Simmons keek niet naar het raam maar naar de afwasspons waarmee Gaz een bord bewerkte.

'Het is niet hygiënisch,' zei ouwe Rob. 'Blijf ik zeggen en je doet maar steeds niet wat ik wil.'

Gaz glimlachte, niet om de ouwe Rob – voor hem was het altijd ‘ouwe’ Rob, alsof er ook een jonge Rob bij hen in huis woonde – maar om zijn eigen spiegelbeeld. De Gaz in het raam en hij keken elkaar met een blik van verstandhouding aan. Rob klaagde elke avond over de afwasspons en Gaz herinnerde hem er elke avond aan dat die veel hygiënischer was dan wanneer je in een teil zeepsop glazen, aardewerk, bestek, potten en pannen liet ronddraaien, alsof het water zichzelf na elke onderdompeling op wonderbaarlijke wijze reinigde.

‘Het enige wat beter is dan dit,’ zei Gaz dan altijd, terwijl hij met de spons zwaaide, ‘is een vaatwasser. Je zegt het maar, hoor, dan haal ik er een, Rob. Makkelijk zat. Ik installeer hem zelfs nog voor je.’

‘Mwa,’ antwoordde Rob vervolgens. ‘Ik doe het al meer dan zesentachtig jaar zonder zo’n apparaat, dus ik denk dat ik mijn graf ook wel zonder zo’n ding haal. Al dat nieuwerwetse gemak, tss!’

‘Je hebt anders wel een magnetron,’ zei Gaz dan.

‘Dat is iets anders,’ zei de ouwe man dan kortaf.

Als Gaz vroeg waarom het hebben van een magnetron iets anders was dan de aankoop van een vaatwasser, kwam Rob altijd met dezelfde reactie: hij snoof, haalde zijn schouders op en zei: ‘Het is gewoon zo,’ en daarmee was de kous af.

Het maakte Gaz niet veel uit. Hij kon niet erg goed koken, dus viel er nooit veel af te wassen. Deze avond hadden ze aardappels in de schil met chili con carne uit blik gegeten, met mais en sla. De helft van de maaltijd was in de magnetron opgewarmd en voor het blik was niet eens een opener nodig geweest omdat er een trekkring op zat. Dus het enige wat hij hoefde af te wassen waren twee borden, een houten lepel, wat bestek en twee theemokken.

Gaz had best in zijn eentje de afwas kunnen doen, met afdrogen en al, maar ouwe Rob vond het fijn om te helpen. De oude heer wist dat zijn enige kind, Abigail, Gaz één keer per week belde om te horen hoe het met haar vader ging. En ouwe Rob wilde dat Gaz kon melden dat hij zijn taak nog net zo vitaal deed als op de dag dat hij bij hem was ingetrokken. Zelfs als Abigails telefoontje geen regelmatig terugkerend ritueel in hun leven was geweest, vermoedde Gaz dat ouwe Rob evengoed per se zijn aandeel zou willen leveren. Het was trouwens de enige reden waarom hij had toegestemd om iemand in huis te nemen.

Na de dood van zijn vrouw had hij zes jaar alleen gewoond, maar zijn dochter vond dat hij te vergeetachtig werd. Hij moest twee keer per dag medicijnen nemen. En ze was ook bang dat als hij zou vallen, er niemand in huis was die hem zou vinden. Abigail had gezegd dat haar vader iemand nodig had die een beetje op hem paste. En zo stond hij voor de keus: of zijn huis delen met een zorgvuldig geselecteerde vreemde, of weggaan uit Ludlow om te gaan wonen bij Abigail, haar vier kinderen en een echtgenoot aan wie Rob al een hekel had gehad vanaf de dag dat hij op de stoep stond om zijn enige dochter mee uit te nemen in Shrewsbury. Dus had Rob zich aan het idee van een huisgenoot vastgegrepen als de reddingsboei die het was.

Gaz Ruddock – doopnaam Gary – was die huisgenoot. Daarnaast werkte hij als *police community support officer*, oftewel hulpagent, maar dat was voornamelijk overdag. En aangezien hij meestal als een bobby uit de jaren twintig zijn ronde liep of fietste, kon hij zo nodig tussendoor even binnenlopen om te kijken hoe het met de oude man ging. Voor hem was het sowieso een prima regeling: zijn loon als hulpagent was bepaald geen vetpot en als huisgenoot van ouwe Rob kon hij niet alleen gratis wonen maar verdiende hij ook nog een zakcentje bij.

Gaz' mobieltje ging terwijl hij het afdruiptek stond af te veggen en Rob de theedoek netjes te drogen hing aan het rek boven het fornuis. Gaz wierp een blik op de telefoon om te kijken wie het was. Hij dacht erover het telefoontje te negeren, want Rob keek hem veelbetekend aan. Ze woonden al zo lang samen dat Rob wel wist wat er nu zou gebeuren. Als er 's avonds werd gebeld, betekende dat meestal dat hun plannen doorkruist werden.

'*Strictly Come Dancing* begint zo,' bracht Rob hem in herinnering. Hij had het over zijn lievelingsprogramma. 'En op Sky komt een Clint Eastwood-film. Die met die gestoorde vrouw.'

'Zijn ze dan niet allemaal gestoord?' Gaz besloot om de telefoon op de voicemail te laten gaan. Eerst moest hij ouwe Rob met afstandsbediening en al voor de televisie installeren.

'Niet zoals deze,' zei de oude man. 'Deze gaat over die meid die wil dat ze een liedje voor haar draaien op de radio. Je weet wel. En dan besluit ze dat Clint Eastwood met haar moet trouwen – misschien

doen ze het wel met elkaar of zo, maar dat kan ik me niet herinneren, maar als er vrouwen in het spel zijn, worden mannen van die idioten, hè? – en dan breekt ze in zijn huis in en slaat daar alles kort en klein.’

‘*Play Misty for Me*,’ zei Gaz.

‘Je weet het dus nog?’

‘O, die wel. Door die film heb ik schoon genoeg gekregen van vrouwen.’

Ouwe Rob lachte, wat overging in een hoest, en die klonk helemaal niet goed, vond Gaz. Rob had tot zijn vierenzeventigste gerookt, totdat een viervoudige bypass hem er ten slotte van had overtuigd dat hij de tabak moest opgeven. Maar het betekende niet dat de zestig jaar die hij vóór de bypass had gerookt niet genoeg schade had aangericht om kanker of emfyseem te veroorzaken.

Gaz zei tegen hem: ‘Gaat het wel, Rob?’

‘Natuúrlijk gaat het wel. Waarom niet?’ Ouwe Rob keek hem nijdig aan.

‘Zomaar, natuurlijk,’ zei Gaz tegen hem. ‘Nou, ik ga je voor de televisie neerzetten. Moet je nog naar de wc?’

‘Wat klets je nou weer? Ik weet heus wel wanneer ik moet pissen, jongen.’

‘Ik zeg niet dat je dat niet weet.’

‘Nou, als ik iemand nodig heb om de laatste druppel af te...’

‘Snap het.’ Gaz liep achter de oude heer aan naar de zitkamer aan de voorkant van het huis.

Het stond hem niet erg aan dat Rob tijdens het lopen naar één kant overhelde, en de hand die hij op de muur legde om zijn evenwicht te bewaren evenmin. Hij had absoluut een wandelstok nodig, maar de kerel was zo koppig als een ezel. Als hij geen wandelstok wilde, wist hij van geen wijken als hem werd aangeraden er toch een te gebruiken.

In de zitkamer liet ouwe Rob zich in zijn leunstoel zakken. Gaz deed de elektrische kachel aan en trok de gordijnen dicht. Hij pakte de afstandsbediening en zette de televisie op de zender waarop *Strictly Come Dancing* zou worden uitgezonden. Nog vijf minuten voordat het programma begon, zag hij, tijd genoeg om een kop Ovomaltine te maken.

In de kast vond hij Robs avondmok met daarop een afbeelding van zijn kleinkinderen rondom de Kerstman. Die was door het vele afwassen vervaagd en de krans van hulst en klimop die het oor van de mok vormde was afgeschilferd. Maar ouwe Rob wilde er niet van horen om zijn Ovomaltine uit een andere mok te drinken. Hij kon omstandig op de kleinkinderen mopperen, maar Gaz had al gauw ontdekt dat ouwe Rob ze aanbad, zoals het hoorde.

Gaz keerde met de Ovomaltine in de hand naar de zitkamer terug. En weer rinkelde zijn mobieltje. Opnieuw negeerde hij het om de ouwe Rob te kunnen installeren. *Strictly Come Dancing* was net begonnen, en het draaide nou net om de openingsmomenten, want die waren juist zo bijzonder.

Rob vond het heerlijk om naar de dames te kijken, de wedstrijd-deelnemers zowel als de professionele dansers die hun de chachacha moesten leren, de foxtrot, een Weens dingetje en wat al niet meer. Verrukt verslond ouwe Rob met zijn ogen de kostuums, want die hadden een décolleté van een kilometer diep. En bij het zien van die dames die met hun tieten schudden werd Robert Simmons er tot zijn geluk aan herinnerd dat hij op zijn zesentachtigste nog steeds springlevend was.

‘Zie je dat, jongen?’ Ouwe Rob zuchtte. Hij stak zijn Ovomaltine als een saluut naar het televisiescherm omhoog. ‘Heb je ooit zulke mooie memmen gezien? Als ik tien jaar jonger was geweest, zou ik die dames weleens laten zien wat je daarmee moest doen, wat dacht jij?’

Gaz grinnikte, maar dat was ondanks zichzelf, want waar hij vandaan kwam, werden vrouwen aanbeden, op een voetstuk gezet en zo. Natuurlijk waren ze ook seksueel. Maar dat was omdat God een plan voor hen had, en dat plan voorzag er niet in dat ze zich voor mannen beschikbaar stelden om hun ‘memmen’ te laten zien, en al helemaal niet op tv. Maar je kon ouwe Rob niet meer veranderen, geile bok als hij was, en *Strictly Come Dancing* was het hoogtepunt van zijn week.

Gaz pakte een deken van de rugleuning van de bank. Die drapeerde hij om Robs magere benen. Hij keek in de *Radio Times* om er zeker van te zijn dat later op de avond *Play Misty for Me* inderdaad op het programma stond en toen hij zag dat dat zo was, liet hij zijn huisgenoot achter, die luidruchtig grinnikte om het nietszeggende

gesprekje tussen de presentator en de juryleden van het dansprogramma.

Hij had zijn mobieltje in de keuken laten liggen, nam het mee naar de tafel en plofte neer op een stoel. Dat telefoontje zat hem niet lekker. Het herfstsemester van West Mercia College was afgelopen. De examens waren achter de rug en leerlingen bereidden zich voor op de kerstvakantie. Waarschijnlijk stonden overal uitbundige feestjes en comazuipen op de agenda.

Hij drukte op de terugbeltoets. Clo nam meteen op en zei tegen hem: 'Hier sneeuwt het, Gaz. Hoe zit het bij jou?'

Gaz wist dat ze niet geïnteresseerd was in een praatje over het weer, maar het was een manier om over iets te beginnen wat, zo wist hij ook, zou uitmonden in een verzoek waarvan Clo wist dat ze dat waarschijnlijk niet hardop kon zeggen. Hij was niet van plan het haar gemakkelijk te maken. Hij zei: 'Hier sneeuwt het ook. Je kunt er donder op zeggen dat het op de wegen wel een smeerboel zal worden, maar iedereen blijft nu tenminste wel binnen.'

'Einde van het semester, Gaz. Jongeren blijven niet binnen. Aan het einde van het semester malen zij niet om sneeuw, hagel, regen of welke neerslag ook.'

'Zij hoeven de post niet te bezorgen,' wees hij haar terecht.

'Wat?'

'Sneeuw, hagel, regen. Postbodes?'

'Geloof me, ze hadden net zo goed postbode kunnen zijn. Zij laten zich niet door het weer tegenhouden.'

Toen wachtte hij op wat komen ging. Ze had er niet lang voor nodig.

'Wil jij een kijkje bij hem gaan nemen, Gaz? Neem het mee in je normale ronde. Je doet sowieso een ronde, toch? Als je naar het weer kijkt, denk ik niet dat je de enige hulpagent bent die vanavond wordt gevraagd om een kijkje te gaan nemen bij de jongelui in de pubs.'

Dat betwijfelde Gaz. West Mercia was het enige college in heel Shropshire en hij geloofde niet echt dat de hulpagenten uit de andere wijken zonder reden de sneeuw in zouden gaan. Maar hij bracht er niets tegen in. Hij mocht Clo graag. Hij mocht haar gezin graag. Hoewel hij wist dat ze op die gevoelens werkte, vond hij het niet erg om te doen wat ze vroeg.

Maar hij zei toch: ‘Trev vindt het niet leuk dat ik dit doe. Dat weet je toch, hè?’

‘Trev hoeft er niks van te weten, want je gaat het hem niet vertellen. En ik doe dat zeker niet.’

‘Maar als het om klikken gaat, ben ik niet degene over wie je je zorgen zou moeten maken, wel?’

Er viel een stilte terwijl ze dat tot zich liet doordringen. Hij zag haar zo voor zich. Als ze om de een of andere reden nog op het werk was, zou ze aan een volkomen net en ordelijk bureau zitten, net en ordelijk zoals ze zelf was. Als ze thuis was, zou ze in de slaapkamer zitten, gekleed in iets wat ze geschikt vond als echtgenote, en dat deed ze voor haar man. Meer dan eens had ze hem gekscherend verteld hoe graag Trev had dat ze zacht, lief en meegaand was, allemaal eigenschappen die ze bepaald niet van nature had meegekregen.

Ze zei: ‘Zoals ik al zei, einde van het semester, de straten worden glad, examens achter de rug, kids stomdronken... Niemand vindt het gek als jij een rondje maakt om te kijken of iedereen veilig en wel is, Finnegan inclusief.’

Dat was niet onredelijk. Bovendien, een rondje maken had behalve een luchtje scheppen zo zijn voordelen. Hij zei: ‘Oké. Doe ik. Maar het heeft alleen zin als ik wat later de straat op ga. Want nu? Nu valt er nog weinig te beleven.’

‘Logisch,’ zei ze. ‘Bedankt, Gaz. Laat je me weten wat hij uitspookt?’

‘Tuurlijk,’ zei hij.

St. Julian's Well

Ludlow

Shropshire

Missa Lomax staaarde naar de kleren die haar vriendin Dena – meestal Ding genoemd – op het bed had uitgespreid. Drie rokken, een kasjmier pullover, twee zijden blouses, een trui met zilveren hangertjes die op ijspegeltjes leken. Ze had dit alles uit een omvangrijke rugzak gehaald terwijl ze zei: ‘De zwarte is het mooist, Missa. Die is echt stretchy.’

En dat moest ook wel. Het waren de kleren van Ding, en Missa en zij hadden bepaald niet hetzelfde figuur. Ding was tenger, had welvingen, alles erop en eraan, maar ze was niet lang. Missa was eerder

peervormig, met een neiging naar brede heupen als ze niet op haar gewicht lette, en ze was vijftien centimeter langer dan haar vriendin. Maar toen ze naar Ludlow kwam, had ze niets meegenomen waarin ze een feestelijk avondje uit kon. En eenmaal op college had ze helemaal niet nagedacht over avondjes uit, want ze was niet naar Ludlow gekomen om te feesten, maar om biologie, scheikunde, wiskunde en Frans te leren voordat ze naar de universiteit ging.

Ze zei: ‘Die zijn me allemaal te kort, Ding,’ en ze wees naar de rokken.

‘Kort is in, en wat maakt het nou uit?’

Voor Missa maakte het heel veel uit, maar het enige wat ze zei was: ‘Daarin kan ik niet fietsen.’

‘Niemand gaat in dit weer fietsen,’ zei Rabiah Lomax, die Missa’s slaapkamer binnenliep. Haar tengere lijf was gehuld in een paars trainingspak en ze had niets aan haar voeten, alleen nagellak op haar teennagels, rood en groen, heel toepasselijk voor de tijd van het jaar, terwijl de grote teen extra versierd was met een goudkleurige kerstboom. Ze vervolgde: ‘Jullie gaan met een taxi. Ik betaal voor de heen- en terugweg.’

‘Maar Ding is hier met de fiets, oma,’ zei Missa. ‘Dan kan ze niet meer...’

‘Volkomen dwaasheid, Dena Donaldson,’ kaatste Missa’s grootmoeder terug. ‘Je kunt een taxi nemen en je fiets later komen ophalen, of niet soms?’

Ding keek opgelucht. Ze zei: ‘Dank u wel, mevrouw Lomax. We betalen u terug, hoor.’

‘Doe niet zo belachelijk,’ zei Rabiah. ‘Betaal me maar terug door lekker uit te gaan en plezier te maken.’ Tegen Missa zei ze: ‘Je hebt voor minstens één avond wel genoeg gestudeerd. Het leven is meer dan alleen schoolboeken en je ouders blij maken.’ Missa wierp Rabiah een blik toe, maar zei niets. Haar grootmoeder vervolgde resoluut: ‘Nou. Wat hebben we hier?’ Ze liep naar het bed. Ze wierp een enkele blik op de kleren en koos de zwarte rok. Ding, zo zag Missa, straalde van genoegen.

‘Trek die maar aan,’ beval Rabiah. ‘Eens kijken hoe die past. Je had iets van mij kunnen lenen, maar ik heb in mijn garderobe voornamelijk dansoutfits en hardloopkleren, dus daar zit niets passends bij.’

Behalve dan een paar schoenen, misschien. Je hebt schoenen nodig.' Ze wapperde met haar vingers en liep naar haar slaapkamer terwijl Missa haar gympen en spijkerbroek uittrok en Ding in de ladekast rommelde op zoek naar, zoals ze zei: 'een panty die er niet uitziet alsof hij uit de kringloopwinkel komt.'

Missa hees zich in Dings rok. Ze kon erin doordat hij meerekte, maar hij sneed wel als een band in haar buik. Ze zei: 'Oef, ik weet het niet, Ding.'

Met een zwarte panty in haar hand draaide Ding zich van de ladekast om. 'Bingo!' riep ze uit. 'Precies goed. De jongens smelten weg als ze je daarin zien.'

'Ik wil niet echt dat jongens voor me wegsmelten.'

'Ja, dat wil je wel. Het betekent niet dat je ook iets met ze hoeft te dóén. Hier, pak aan. Ik moet je iets bijzonders laten zien.' Ze gaf haar de panty, rommelde in haar rugzak en haalde er een kanten beha uit tevoorschijn.

Missa zei: 'Daar pas ik nooit in.'

'Hij is niet van mij,' zei Ding tegen haar. 'Het is een vervroegd kerstcadeautje van mij aan jou. Hier. Pak aan. Hij bijt heus niet.'

Missa had nog nooit kant gedragen. Maar het was duidelijk dat ze Ding niet kon weigeren.

'Wat een schitterend ding,' zei Rabia toen ze zag wat er aan Dings vingers bungelde. 'Waar komt die nou vandaan?'

'Mijn cadeau aan Missa,' zei Ding tegen haar. 'Ze gaat nog in een flanelletje afstuderen.'

'Ik draag geen flanel,' zei Missa. 'Ik hou gewoon niet van... Kant jeukt.'

Rabiah zei: 'Een kleine prijs als je bedenkt... Dena Donaldson, is dat een push-upbeha?'

Ding giechelde. Missa voelde dat ze vuurrood werd. Maar ze pakte de beha aan, draaide zich verlegen om en trok hem aan. Ze keek in de spiegel en zag dat haar gezicht nog roder werd toen ze haar omhooggestuwde borsten zag.

'En nou deze!' Ding pakte de pullover met ijspegeltjes. Missa trok die braaf aan en zag dat door de halslijn het effect van de push-upbeha prachtig tot zijn recht kwam. 'Fantastioos,' verklaarde ze. 'Kijk nou eens. En, o, mevrouw Lomax! Zijn die ook voor Missa?'

Ze had het over de schoenen, zag Missa. Ze keek er zelf ook naar en vroeg zich af wanneer haar grootmoeder die voor het laatst had gedragen. De Rabiah die zij kende droeg meestal hardloopschoenen of gympen, als ze tenminste niet op blote voeten liep of zich had verkleed voor squaredansen. Toen ze met pensioen ging en de scholengemeenschap waar ze les gaf vaarwel zei, had ze alles wat ook maar enigszins modieus was achter zich gelaten. Maar dit paar schoenen leek zelfs van nog vóór de tijd dat ze lerares was geweest. Die stamden vast en zeker uit haar vroegere dansleven.

‘Ik weet het niet, hoor,’ zei Missa vertwijfeld.

‘Lariekoek,’ antwoordde Rabiah. ‘Je kunt hier net zo makkelijk op lopen als op iets anders. Trek aan. Kijk of ze passen.’

Ze pasten, krap aan. Rabiah verklaarde dat Missa ze zou dragen en niet zo moest zeuren. ‘Je gaat met dit weer trouwens toch niet de hele stad door sjouwen. Nou, Dena Donaldson, ik neem aan dat er in die rugzak van je ook make-up zit om Missa mooi te maken, dan ga ik een taxi bellen.’

‘Moet ik haar wenkbrauwen ook epilieren?’ informeerde Ding.

‘We moeten alles doen wat nodig is,’ zei Rabiah tegen haar.

Quality Square

Ludlow

Shropshire

Het bleek uiteindelijk geen gewone taxi te zijn, maar een *minicab*. Missa’s oma maakte er een hele toestand van om alles vooraf te betalen – naar het stadscentrum én weer terug – zodat het, zoals zij het formuleerde, voor iedereen duidelijk was wat er aan het eind van de avond nog betaald moest worden: niets.

‘Ik hoop dat u dat begrijpt, meneer,’ zei Rabiah nadrukkelijk tegen de chauffeur van de *minicab*.

Die sprak amper Engels, waardoor Ding er niet veel vertrouwen in had dat hij ze om te beginnen naar Quality Square zou weten te rijden, laat staan weer terug naar St. Julian’s Well. Maar hij knikte naar Rabiah en zag er omstandig op toe dat Ding en Missa in de gordels achter in de Audi gingen zitten.

Een Audi, zo bedacht Ding, gaf de indruk dat de zaken best goed gingen. Aan de andere kant, toen ze over de ijzige weg de hoek om

gleden, was dat een teken dat betere banden geen overbodige luxe waren. Maar ze leunde evengoed naar achteren, gaf een kneepje in Missa's hand en zei: 'We krijgen een fantastische avond. We hebben het allebei hartstikke verdiend.'

Natuurlijk was het eerder zo dat alleen Missa het hartstikke verdiende, want Ding had zo vaak ze kon een fantastische avond. Maar voor Missa lagen de zaken anders.

Ding had al heel lang de gewoonte om iedereen te googelen met wie ze misschien dacht vriendschap te willen sluiten. Ze zaten in dezelfde wiskundeklas en na drie lessen was ze al tot de conclusie gekomen dat ze het aantrekkelijke halfbloedmeisje met de volmaakte huid en het charmante spleetje tussen haar voortanden misschien wel beter wilde leren kennen. Dus had ze haar op internet opgezocht, op een paar links geklikt, en had zo ontdekt dat Melissa Lomax twee zussen had, en dat de middelste zus tien maanden geleden was overleden. Ze wist ook waar Missa vandaan kwam: uit Ironbridge. Haar vader was apotheker, haar moeder kinderarts en haar oma Rabiah was ooit een Rockette-danseres geweest, was inmiddels gepensioneerd lerares en had dit jaar de Londense marathon in haar leeftijdscategorie gewonnen.

Ding hield ervan om dingen over mensen te weten. Ze nam aan dat dat voor iedereen gold. Ze was altijd weer verbaasd als ze merkte dat anderen niet het internet afzochten om te kijken of iemand geschikt was als vriend of vriendin. Dat zoeken bespaarde Ding een hoop tijd. Het was altijd goed om te weten of iemand ooit geestelijk gestoorde neigingen had vertoond.

Van St. Julian's Well naar Quality Square was niet ver, hoewel de rit door de sneeuwval langer duurde dan normaal. Vanwege het weer was er nagenoeg geen kip op straat – wat ongebruikelijk was aan het eind van een semester – maar Corve Street en de Bull Ring waren helder verlicht, en de kerstverlichting rondom de winketalages creëerden zo'n vrolijke sfeer dat je half en half verwachtte dat er op elke hoek dickensiaanse kerstliedjes werden gezongen.

Ding keek niet uit naar Kerstmis. Ze had al jaren niet meer naar welk feest ook uitgekeken. Maar ze was best bereid een vrolijk gezicht op te plakken als dat moest, dus zei ze enthousiast: 'Ongelóóflijk betoverend. Het lijkt net een sprookje, vind je ook niet?'

Missa staaide uit het raam en Ding zag aan haar gezicht dat ze haar twijfels had: niet over het mooie tafereel waar ze doorheen reden, maar meer over het feesten dat Ding voor hen in petto had. ‘Denk je dat er vanavond nog meer mensen uitgaan?’

‘Eind van het semester? Examens achter de rug? Er zijn zat mensen, en zeker waar wij naartoe gaan.’

Ding wist prima wat de beste plek was, want ze woonde niet erg ver van de gebouwen van West Mercia College, en ze was heel wat avonden met andere vriendinnen wezen stappen in dezelfde pub: de Hart & Hind op Quality Square.

De minicab bracht hen zo dicht in de buurt als je er redelijkerwijs kon komen. Ze waren in het oudste gedeelte van Ludlow, zochten langs middeleeuwse gebouwen en door smalle straatjes hun weg naar Castle Square, waar de ruïne van het twaalfde-eeuwse kasteel neerkeek op een lange rechthoek van kinderkopjes en grint. Al eeuwenlang kon je hier bij de kramen van de dagelijkse markten van alles en nog wat kopen, van varkenspasteitjes tot soepkommetjes. Hier liep ook een wirwar aan straatjes met overhellende, scheefstaande panden waarin winkels, logementen, cafés en restaurants gevestigd waren.

De minicab reed door King Street zodat hij ze bij de enige toegangsweg naar Quality Square kon afzetten. Die bestond uit een korte, smalle doorgang waar dapperdere chauffeurs hun auto doorheen konden navigeren als ze dat wilden. Maar eenmaal op het plein was er geen andere uitgang dan dezelfde weg terug, dus de enige zielen die die uitdaging aangingen, waren de bewoners die aan drie kanten van het vierhoekige plein boven de winkels, boetieks en galeries woonden.

Langs de vierde kant liep een met kinderkopjes geplaveid straatje. Dat kwam uit bij een groot terras en dat was de plek waar Ding Missa mee naartoe wilde tronen, nadat de chauffeur van de minicab haar zijn mobiele nummer had gegeven. Dat moesten ze bellen als hij ze weer moest komen ophalen. Ding zei: ‘Kom mee, meid’, toen Missa het kaartje met een dankbare glimlach aannam en in haar schouder-tas stopte. ‘We gaan lol maken.’

Ze doken de passage in en liepen voorzichtig over de kinderkopjes, want op hoge hakken riskeerde je een verstuipte enkel. Ze kwamen uit op het plein, waar de stenen glibberig waren door de sneeuw en

je voorzichtig over het plaveisel moest schuifelen. Ze manoeuvreerden tussen twee auto's van omwonenden door en kwamen langs een galerie met ervoor een metalen, in kant geklede sculptuur van een vrouw, die getooid was met een mantel van sneeuw. De takken van de altijdgroene heesters eromheen begonnen onder het witte gewicht door te buigen.

Zoals Ding al had gedacht waren ze niet de enigen die die kant op gingen. Toen ze het straatje in liepen dat de vierde zijde van het plein vormde, zagen ze dat op het terras verderop zich ondanks de sneeuw een grote groep rokers had verzameld, van wie sommigen hun glas op de vensterbanken van een pub neerzetten terwijl anderen op dekens aan tafels zaten waarboven terraskachels hingen die de kou op afstand hielden.

Dit, zo informeerde Ding haar vriendin, was de Hart & Hind, een zestiende-eeuwse herberg en de favoriete verzamelplek voor de zuipschuiten van West Mercia College. Hoewel er, zo gaf ze toe, meer dan genoeg andere pubs in de stad waren, ging iedereen al heel lang altijd hierheen, niet alleen omdat je daar direct na het einde van een les of een werkgroep terecht kon om je desnoods lam te zuipen, maar ook omdat de eigenaar bereid was een oogje dicht te knijpen wanneer er zo nu en dan geld van eigenaar wisselde in ruil voor 'geestverruimende middelen van het illegale soort'.

Missa zei: 'Ding, ik gebruik geen drugs.'

'Natúúrlijk doe je dat niet,' zei Ding instemmend. 'Niet als je zelfs nog nooit gedronken hebt.' En verder bekende ze nog: 'Er zijn boven ook slaapkamers. Logisch, want het is een oude herberg. Maar die verhuurt hij niet.'

'Wie niet?'

'Jack. De eigenaar. Er zijn er twee – slaapkamers, bedoel ik – en als je geld hebt, kun je daar als je wilt gebruik van maken.'

Missa fronste haar wenkbrauwen. 'Maar als hij de kamers niet verhuurt...? Wat doe hij er dan mee?'

Ding had bijna gezegd: Dat wéét je toch zeker wel, in hemelsnaam, zeg. Maar Missa zou het toch niet snappen, tenzij ze het voor haar uitspelde.

Ding had al vlug in de gaten gehad dat Missa een Hele Toestand maakte van haar maagdelijkheid. Het leek wel alsof ze uit een andere

eeuw kwam, zichzelf wilde bewaren voor het moment dat haar prins op het witte paard kwam langsgalopperen, met een robijnrood muiltje in zijn hand en op zoek naar een maagd. Ze was waarschijnlijk de enige binnen een straal van vijftienhonderd kilometer en twee continenten.

Ding was zelf op haar dertiende haar maagdelijkheid kwijtgeraakt. Ze had het wel eerder geprobeerd, maar pas toen ze een paar fatsoenlijke borsten had, had iemand interesse getoond. Toen het gebeurde, was dat een megareusachtige opluchting: nu was ze tenminste ontmaagd en had ze weer een zorg minder. Ze wist trouwens toch niet waarom Missa er zo zuinig op was. Haar herinnering aan het Grote Moment begon met haar ontstelde, hoewel dronken woorden: ‘Ga je dát in me stoppen?’ gevolgd door de ongemakkelijke lichaamshouding op een houten kerkbank achter in de Sint-James-kerk, niet ver van Much Wenlock vandaan. Het was erop neergekomen dat haar vrijer negen keer in haar pompte en bij de tiende keer grommend klaarkwam.

De pubdeur ging open toen ze er door de menigte naartoe liepen. Geblèr van muziek stortte zich over hen heen. Bee Gees, dacht Ding. Goeie hemel. Dan krijgen we zo meteen ABBA. Ze greep Missa bij de hand en trok haar mee naar binnen, waar een lange gang met zwarte eikenhouten lambrisering was volgepakt met blote schouders, blote benen, pailletten, lovertjes, glitter, strakke broeken en dansers die meedeinden op ‘Stayin’ Alive’.

De gang kwam uit op de bar. Muziek deed de plankenvloer trillen. Het was de bedoeling om mensen aan het dansen te krijgen, want daar kregen ze dorst van en dan kochten ze pils, bier, cider, cocktails enzovoort. Ding moest zich door de enorme kluwen jongeren worstelen die om de bar groepte, waar de eigenaar en zijn neef hun best deden om de bestellingen bij te houden.

Ding ving alleen flarden van geschreeuwde gesprekken op:
‘Néé, heeft-ie niet gedaan!’
‘Als je verdomme maar weet van wel!’
‘... én hij piste kilometers naast de pot. Gozers zijn zó...’
‘... na de vakantie, en ik laat het je weten als...’
‘... gaat met oud en nieuw verdomme naar de Franse kust en vraag me niet waarom...’
‘... denkt echt dat als ik hem neuk, hij...’

In de menigte raakte Ding bijna haar greep op Missa's hand kwijt, maar ze hield haar lang genoeg vast tot ze een mannelijke huisgeenoot van haar zag zitten, aan een tafeltje onder een hele verzameling oude afbeeldingen van Ludlow uit lang vervlogen tijden. Het was Bruce Castle, met wie Ding geregeld het bed deelde. Hij werd altijd gekscherend Brutus genoemd, want hij was meer een onderdeurtje, en ze zag dat hij aan de cider zat. Als ze mocht afgaan op de twee lege glazen voor zijn neus wist ze nu al wat hij van plan was: hij wilde stomdronken worden om een smoes te hebben als een of andere meid hem een klap verkocht als hij met een hand onder haar rok zat.

Brutus was als altijd tot in de puntjes gekleed en toen Ding en Missa bij hem aan de tafel gingen zitten, was het eerste wat de jongen tegen Missa zei: 'Zó hot', waarmee hij duidelijk haar strakzittende kleren bedoelde. 'Kom lekker hier zitten, dan kan ik je voelen.'

Ding ging naast hem zitten en trok Missa op een van de andere stoelen. Ze zei tegen Brutus: 'Hou je smoel. Denk je nou echt dat vrouwen het léúk vinden als je zo praat?'

Brutus trok zich niets van haar aan. Hij ging gewoon door: 'Weet niet waar ik haar het eerst moet vastgrijpen: bij tiet of kont', wat hem op een welgemikte stomp op zijn arm kwam te staan, ergens waar het pijn deed. Wat een 'Jemig, Ding! Wat beziélt je?' uitlokte.

Ding zei: 'Ga maar wat te drinken voor ons halen.'

Missa zei: 'O, ik hoef niet, hoor...'

Ding wuifde haar weg. 'Het is niet echt alcohol, hoor. Het is maar cider. Vind je lekker.' Ze wierp Brutus een blik toe. Hij hees zich overeind en slingerde door de menigte naar de bar. Ze keek hem met gefronste wenkbrauwen na. Ze hield er niet van als hij dronken werd. Topsy was prima. High was oké. Maar Brutus was nooit zichzelf als hij dronken was, en ze begreep maar niet waarom hij zich al zo vroeg op de avond in drank had ondergedompeld, want dat hoorde helemaal niet bij het plan.

Missa, zo zag ze, staarde met open mond de pub rond, nam alles in zich op: het gedrang, de lachende menigte schaars geklede dame-tjes en de jongens die zich al flirtend zo dicht mogelijk tegen hen aan drongen. Ze vroeg zich af of haar vriendin in de gaten had wat er bij de bar gebeurde. Daar gooide caféhouder Jack Korhonen een kamersleutel naar een jongen die zijn arm om een enigszins wankelend meisje in

een met lovertjes bezaaide kokerjurk had geslagen. De jongen ving de sleutel met een hand op. Hij draaide het meisje naar de trap.

Brutus kwam terug met drie glazen. Een ervan zette hij voor Missa neer en Ding keek nauwlettend toe toen haar vriendin een slokje nam. Ze wachtte om te kijken of Missa merkte dat er alcohol in zat. Dat was niet zo. Er zat prik in en het was heel lekker, een aangename manier om je redelijk snel happy te voelen.

Brutus schoof zijn stoel dichterbij Ding toe. Hij zei in haar oor: 'Je ruikt goddelijk vanavond.' Hij streek met zijn hand langs haar dij. Kroop ermee omhoog. Ze onderschepte zijn vingers en boog ze scherp naar achteren. Hij riep uit: 'Hé! Wat heb jij vanavond, verdomme?'

Ding bleef een antwoord bespaard, want op dat moment kregen ze gezelschap van het derde lid van hun kleine huishouding, dat zei: 'Fuck, Brutus. Kan het de volgende keer wat romantischer?'

Brutus zei: 'Maar dat is juist wat ik wil. Iemand om met Brutus te neuken.'

'Om te gieren, gast.' Finn Freeman griste een stoel van een naburig tafeltje weg en negeerde een meisje dat uitriep: 'Hé! Die is bezét, ja!'

Hij plofte erop neer, griste Brutus' cider weg en nam een grote slok. Hij grimaste en zei: 'Jezus. Dat je die tinnef door je keel krijgt.'

Ding zag dat Missa na Finns grove uitlatingen haar blik had neergeslagen. Dat was nog zo iets wat Ding zo vertederend vond aan Missa. Ze vloekte nooit en probeerde ook niet te verbergen dat ze het gênant vond als iemand in haar bijzijn vloekte.

Ding wist dat Finn er niets mee bedoelde. Meestal viel hij best mee voor iemand die één helft van zijn hoofd had kaalgeschoren om een tattoo op zijn schedel te laten zetten. Niet dat dat nou zo aantrekkelijk was, maar in Dings ogen was dit een gevalletje van whatever.

'Wie haalt er een Guinness voor me?' vroeg Finn aan de tafel in het algemeen.

'Over tinnef gesproken,' merkte Ding luchtig op.

Maar Brutus wilde het wel doen. Ding wist echter dat als hij het niet deed, Finn – wat die ook van de cider vond – de cider van Brutus achterover zou slaan en daarna die van Ding of van Missa. Hij had een beetje een drankprobleem, maar van wat Ding in de afgelopen paar maanden te weten was gekomen, was dat nog maar een van zijn problemen.

Het grootste probleem was zijn moeder. Hij noemde haar de Hovercraft, omdat ze de hebbelijkheid had zijn leven te controleren, alsof ze voor de Britse inlichtingendienst werkte. Vanwege haar had Finn een plan bedacht om met de kerstvakantie niet thuis te hoeven zijn maar naar zijn grootouders in Spanje te gaan. Probleem was dat hij geen geld had voor de reis, en toen hij zijn oma belde om te vragen of zij het wilde betalen, kreeg hij in plaats daarvan zijn opa aan de lijn. Opa had het goedgevonden dat Finn met kerst naar Spanje kwam en hij wilde ook het ticket wel betalen, maar zonder dat Finn het wist had hij Finns moeder gebeld om te verifiëren dat zij ermee akkoord ging dat haar enige kind Kerstmis niet thuis zou vieren.

En daarmee was het dus van de baan. Hij had zijn moeder nog wel zover weten te krijgen dat hij twee extra dagen in Ludlow mocht blijven door haar voor te liegen dat hij aanwezig moest zijn bij een kindervakantieprogramma dat werd georganiseerd door een plaatselijke kerk. Joost mocht weten waarom Finns moeder dat verhaal had geslikt, maar ze deed het. Het enige wat Finn dus na de examens gegund was, waren twee dagen vrijheid. Daar was hij niet blij mee.

‘Dus,’ zei hij tegen Missa, ‘hoe heeft Ding jóú uit je schulp gekregen? Ik heb je alleen maar met je neus in de boeken zien zitten.’

‘Ze is een heel serieuze student,’ zei Ding tegen hem.

‘In tegenstelling tot jou,’ antwoordde Finn. ‘Ik heb jou nog nooit een boek zien inkijken.’

Brutus kwam terug met de Guinness voor Finn. Hij zei: ‘Je staat bij me in het krijt.’

‘Zoals gewoonlijk.’ Finn stak de pint naar hen omhoog. Hij zei: ‘Op alle kerstonzin,’ en hij sloeg een kwart van zijn bier achterover. ‘Even serieus, jongens,’ zei hij daarna. ‘Onze missie: totale vergetelheid.’

Ding kon niet anders dan glimlachen. Finn wist het niet, maar ze zaten volkomen op één lijn.

Quality Square

Ludlow

Shropshire

Comazuipen leverde altijd allerlei problemen op. Meisjes stonden in de goot te kotsen, jongens stonden te pas en te onpas te pissen, de straten lagen bezaaid met viezigheid en kapotte flessen, bezittingen

werden vernield: tuinen werden platgetrapt en vuilnisbakken omgegooid. Schreeuwende ruzies, vechtende meiden bij wie aan haren werd getrokken en in ogen werd geprikt, vuistgevechten, gestolen handtassen, gejatte smartphones... Er kwam geen einde aan de lijst van gevolgen waarmee comazuipen gepaard ging, hoewel ze het ergst waren in het centrum van de grote steden, waar nachtclubs toelieten dat jongeren zich de hele nacht compleet lam zopen.

In een stadje als Ludlow waren alleen pubs, maar Gaz Ruddock had ontdekt dat het voor comazuipen niets uitmaakte dat er geen nachtclubs waren. Al in de eerste week dat hij als hulpagent in Ludlow aantrad, had hij gemerkt dat – doordat de bevolking met het jaar meer gepensioneerd telde – de pubeigenaars hadden geleerd om zich op het soort volk te richten dat meestal veel later op de avond uitging.

Het was al na middernacht toen Gaz ten slotte op Castle Square aankwam. Hij had vanaf de buitenwijken van Ludlow alle pubs afgewerkt, want hij had bedacht dat als Finnegan Freeman het serieus op een zuipen wilde zetten, hij niet zo stom was om dat te doen in de pub die zich het dichtst bij West Mercia College bevond, waar hij student was. Gaz had zich echter vergist, zo bleek.

Hij parkeerde de politiewagen voor de Harp Lane Deli, die als elk jaar wedijverde om de prijs van de mooiste kerstetalage van de stad. Met Halloween waren ze als eerste geëindigd en te oordelen naar de middelhoge kerstman voor wie een rij kinderen stond te wachten om op zijn schoot te klimmen, zouden ze ook nu weer als eerste eindigen. Op een van zijn schouders stond een parmantig kijkende elf met een stapel cadeaus in zijn armen.

Gaz schoof het portier open en sprong uit de wagen. Sneeuw hoopte zich op de vensterbanken op en vormde een ongerept tapijt op het rechthoekige marktplein. De lichten die in de verte de kasteelmuren beschenen toverden het tafereel om in een reusachtige sneeuw globe. Het was prachtig en Gaz zou er bewonderend naar gekeken hebben als hij het niet zo verdomde koud had gehad en net zo verdomde graag wilde dat zijn zoektocht naar Finnegan Freeman achter de rug was.

Gaz beende door de passage die van de markt naar Quality Square liep. Aan de andere kant aangekomen kon hij het lawaai horen. Mu-

ziek, luide gesprekken en gelach weergalmden over het plein alsof de pub in een echokamer stond. Het verbaasde hem niet dat zich vijf begrijpelijk boze bewoners, gehuld in parka's, mutsen, sjaals en laarzen, voor hun huis hadden verzameld. Twee van hen liepen naar hem toe toen ze hem in het lichtschijnsel van de eerste straatlantaarn in het oog kregen. Het werd, zo kreeg hij van ze te horen, verdomme hoog tijd dat iemand hier iets aan kwam doen. 'Hier' behoefde geen nadere uitleg.

Hij raadde ze aan naar binnen te gaan en zei dat ze de situatie aan hem moesten overlaten. Te oordelen naar de herrie waren er heel wat pubgangers, zowel in als voor de pub, dus het zou wel even duren voor hij ze daar weg had.

Hij sloeg de hoek om. Terwijl hij naar het open terras beende, stuitte hij op een stuk of vijfentwintig dronken jongeren die onder de terraskachels rondhingen. Ze zopen van alles en nog wat, leunden tegen de muren van de pub, stonden te vozen in de vele schaduwen. Naarmate hij dichterbij de deur van de pub kwam, werd de indringende geur van marihuana sterker.

Hij blies schril op zijn politiefluitje, maar het was bijna niet te horen, want het werd overstemd door 'Waterloo', dat door de open deur van de pub blèrde. Hij zou eerst met de muziek moeten afrekenen, dus ging hij naar binnen. Daar, aan het begin van de gang, waren twee dametjes zo dronken dat ze vijf goedgeklede jongens vrij spel gaven om ze te betasten. De jongens sloten weddenschappen af – in termen die Gaz zelfs bij ouwe Rob niet zou hebben herhaald – over hoe ver ze konden gaan voordat de meisjes in de gaten hadden wat er aan de hand was.

Gaz' gezicht verstrakte. Hij had hier toch zo'n verdomde hekel aan. Hij drong zich tussen de groep door en maakte er een eind aan. Een van de jongens draaide zich met een ruk naar hem om, klaar om hem op iets te trakteren wat bepaald niet naar meer zou smaken, maar toen hij Gaz' uniform zag, liet hij zijn vuist zakken.

'Goed zo,' merkte Gaz op. 'Verdwij en neem je vriendjes mee.'

Hij hield de beide meisjes in een ferme greep terwijl hij zich een weg baande door de menigte naar de bar. Hij ving de stank op van iemand die vlak in de buurt had gekotst en gooide de meisjes op een paar stoelen aan de tafel waar de stank vandaan leek te komen. Dat zou ze wel

ontnuchteren of ze zouden zelf gaan kotsen. Hem maakte het niet uit.

Jack Korhonen, de pubeigenaar, stond bij de bar met een meisje te praten. Zo te zien was ze een jaar of vijftien. Hij zag Gaz pas toen die zijn hand op de nek van het meisje legde en in haar gezicht blafte: ‘Minderjarig.’

‘Ik ben achttien, hoor!’ lispelde ze verdedigend.

‘Als jij achttien bent, ben ik tweeënzeventig. Scheer je weg voordat ik je naar huis sleur.’

‘Je mag niet...’

‘Mag ik wel, heb ik al gedaan en ga ik weer doen. Je kunt ongemerkt op je tenen bij pappie en mammie thuis naar binnen sluipen of ik bons op de deur en lever je persoonlijk bij ze af. Wat wordt het?’

Ze wierp hem een nijdige blik toe, maar koos eieren voor haar geld. Hij keek haar na tot ze door de gang naar buiten was verdwenen en met voldoening zag hij dat drie meisjes van dezelfde leeftijd en vergelijkbaar uiterlijk haar voorbeeld volgden. Hij draaide zich naar Jack toe, die zijn handen opstak in een gebaar van ‘geef mij niet de schuld’. Boven het lawaai uit zei hij tegen hem: ‘Zet dat uit. Tijd om de boel te sluiten.’

‘Het is nog geen sluitingstijd,’ protesteerde Jack.

‘Doe een laatste ronde, Jack. En wie zijn er boven in de kamers?’

‘Welke kamers?’

‘Juist. Welke kamers, hè? Zeg tegen hoe-heet-ie daar’ – hij knikte naar Jacks neef – ‘dat hij moet aankloppen en tegen ze moet zeggen dat de pret voorbij is. Lijkt me beter dan dat ik ze stoor bij wat ze aan het doen zijn. Ga jij de muziek uitzetten of doe ik dat?’

Jack grijnsde minachtend, maar Gaz wist dat het bluff was. Hij deed wat hem werd gezegd. Er klonken protesterende kreten toen ABBA werd uitgezet, maar Jack riep: ‘Laatste ronde. Sorry.’

Nog meer protesten. Gaz negeerde die en begon tussen de tafels door te lopen. Hij was nog steeds op zoek naar Finnegan Freeman en hij vond hem achterin, aan een tafeltje tegen de muur. Op dat moment lag hij met zijn hoofd op zijn armen, die hij op de tafel over elkaar had geslagen. Naast hem zat een elegant geklede jongen die op armslengte een smartphone vasthield, terwijl een halfbloedmeisje tegen hem aan leunde en ze samen lachten om iets wat zich op het telefoonschermje afspeelde.

Gaz liep naar de groep toe, maar struikelde onderweg. Hij keek omlaag om te zien wat er op de vloer lag, en daar vond hij nog een meisje, dat slaperig en ontspannen tegen de muur zat. Hij herkende haar: Dena Donaldson, Ding voor haar vrienden. Volgens Gaz was zij iemand die op weg was een heel ernstig drankprobleem te ontwikkelen.

Hij bukte zich, werkte zijn handen onder haar oksels en trok Dena overeind. Toen ze in de gaten kreeg wie haar beetgreep, was de aanblik alleen al genoeg om haar te ontnuchteren. Ze zei: 'Het gaat wel. Het gaat wel, ik ben prima in orde.'

'O ja?' vroeg Gaz. 'Zo zie je er anders niet uit. Het zou zomaar kunnen dat ik je regelrecht naar huis breng zodat pappie en mammië precies kunnen zien hoe...'

'Nee.' Haar gezicht werd hard.

'Nee, hè? Dus jij denkt dat pappie en mammië...'

'Hij is mijn vader niet.'

'Nou, liefje, hij is verdomme wie hij is, en misschien is hij wel geïnteresseerd in hoe kleine Dena haar avonden doorbrengt. Mee eens? Of niet? En zo niet...'

'Ik kan Missa niet in de steek laten. Ik heb haar oma beloofd bij haar te blijven. Kom óp,' en ze wilde zich uit zijn greep losworstelen. Ze riep: 'Missa, kom mee, we gaan. Jij hebt dat kaartje van die kerel van de minicab toch nog?'

Missa keek op van het smartphonescherf. De jongen ook. Beiden zagen ze de hulpagent. De jongen zei tegen Gaz: 'Hé. Ze doet je niks. Laat haar gaan. Neem iemand...'

'Fuck op, Gaz,' Finnegan. Hij had zijn hoofd opgetild en begreep natuurlijk binnen twee tellen wat Gaz in de pub kwam doen.

'Opstaan, Finn,' zei Gaz tegen de jongen. 'Ik ga je naar huis brengen en in bed stoppen.'

Finnegan zat meteen rechtop. Hij deinsde tegen de muur naar achteren. 'Gaat verdomme niet gebeuren!'

De anderen leken door dit alles in verwarring, en logisch ook, want Finn had ze natuurlijk niet verteld dat hij de hulpagent van de stad meer dan slechts vluchtig kende. Gaz zei: 'Ik heb het niet over Worcester. Ik bedoel hier thuis, je hier in je bedje stoppen, en wat je verder hiër nodig hebt. Warme chocola als je wilt. Ovomaltine. Zeg het maar.'

‘Kén jij dat uitschot, Finn?’

Dit zei de andere jongen, en Gaz’ bloed begon onmiddellijk te koken. Hij had een bloedhekel aan jongeren bij wie het ervanaf droop dat ze tot de bevoorrechte klasse behoorden en hij draaide zich naar hem toe.

Dena zei: ‘Brutus’, op een toon waaruit de jongen moest opmaken dat hij zich koest moest houden. Hij haalde zijn schouders op, keerde terug naar zijn smartphone en ging verder met wat hij aan het bekijken was.

Gaz griste de telefoon uit zijn hand. Die zat al in zijn zak voordat Brutus – wat een naam, trouwens, voor een joch dat er eerder uitzag als een scrumhalf dan een tweede rijer – het in de gaten had. Hij zei tegen hem en de anderen: ‘Jullie gaan naar huis, net als iedereen in deze tent.’ Hij schreeuwde: ‘Laatste ronde, je hebt het gehoord. En iedereen krijgt vijf minuten om die achterover te slaan.’ Hij was blij te zien dat sommige kids het al voor gezien hielden. Hij was net zo blij om te zien dat in het kielzog van de jonge barkeeper vier jongeren de trap afkwamen. Ze zagen er verformfaaid uit en moesten duidelijk streng worden toegesproken, maar Gaz had zijn handen al vol aan deze vier vóór hem.

Tegen Dena zei hij: ‘Denk maar na over waar je voor kiest, juffie.’

Tegen Finn zei hij: ‘Jou ga ik thuisbrengen.’

Tegen de anderen zei hij: ‘En jullie twee, smeer ’m voor ik iets anders voor jullie verzin.’

Dena zei: ‘Prima, ik weet het al. Neem ons allemaal maar mee,’ en voordat Gaz haar kon meedelen dat hij voor jongelui als zij geen busdienst draaide, kondigde ze aan: ‘We wonen bij elkaar, als je dat soms nog niet wist. Ik heb wel zin in een ritje, en de rest van ons ook, volgens mij. Komen jullie?’ vroeg ze luchtig aan haar vrienden, terwijl ze naar haar jas reikte en de vloer afzocht tot ze een of andere bejaarde handtas opdiepte. ‘We gaan thuis wel verder feesten, want ik denk dat de agent dát eigenlijk bedoelt. Waar of niet, agent?’ vroeg ze hem.

Gaz hoorde wat ze met die laatste vraag bedoelde. Er sprak een overwinning uit dat ze hem te slim af was. Ja. Nou. Dat zouden ze nog weleens zien.